

Castegna grossa e castegna babbia

Scià a fin estaa, sü un albur da castegn,
i ha pensaat ben da fa una gara i risc:
certi i bramava a vess i püssee pregn,
altri i sùdava par miga restà squisc.

Càpita a volt, quand gh'è cumpetizion,
che a fas mett ula medaia indoss
iè mia quii bravi e magari un puu cuion
ma quii ch'è svelt a vess püssee baloss.

L'è inscì che in vùn da 'sti niòtt da spin
gh'eva denta un frütt cun 'na gran còssa
da profittà ogni dì quelzichinin
par vess la castegna püssee grossa.

Un trüss da scià e un altru trüss da là,
i surell squisciaa cume in di gabbii,
dumà par lee la linfa da sciuscià,
e i altri i restarà di castegn babbii.

Gh'è stai ul suu, tant'acqua e anca i tempest
e i rob iè 'nai tücc segund natüra;
quand l'eva ul temp da 'na a cercà cui cest
pai noss risc finiva l'aventüra.

La castegna grossa e preputenta
l'è crodada cun aria da gradass,
sgunfia da boria, güssa sperlüsenta,
l'è 'naia a sbatt la testa sura un sass.

Bella che l'eva, adess tütta maccàda,
l'è rutulada propi cuntra vöia
finendo 'dré i pè d'una scepàda
a scundas sotta l'umbra d'una föia.

Anca a cercà i la tröva pü nissün,
e pö la g'ha dent la sentinella,
senza speranza dunca che queidün
poda vörela almen cume mundella.

Intant che la snegriva par marcì,
'pena da là, sura un puu da sabbia,
da un risc, vert giüsta tant inscì,
guardava föra una castegna babbia.

Tütta lingersa, senza tropp pretees,
ecco, la diis, mi ma sum salvàda;
quella cressüda tütt a noss ispees
'dess l'è bötta e bella camuràda.
Var pö la pena suffegà i surell
se ta finissat cul lassag la pell?

